

Zavestno stopil si v partizane
in zaveden bil,
držal si naloge dane,
za dom si se boril.

Partizan si bil ponosen,
kamor si postavljen bil;
od vročine bil si rosen,
nate večkrat dež je lil.

Strahu ti nisi nič poznal,
čeprav bile nemške so zasede;
si za puško se v vas podal,
to bile tvoje so navade.

Poslušen bil si, v četi naši
in službi vsaki vdan,
so bili zate težki časi
skoro noč in dan.

Kamor bil si odposlan,
si izvršil vse,
v partizanstvo bil si vdan,
naj spomin ostane nate.

Ni te, Halef, več med nami,
odšel si ti od nas,
življenje dal si domovini,
zrel je bil tvoj klas.

Naj ne žaluje mati tvoja,
pokojni Halef, za teboj,
kakor tudi sestra tvoja,
naj bo miren tvoj pokoj.

Slava tebi, Halef, naj
kliče ves slovenski rod,
spomin pa ostane naj
med Slovenci vse povsod.

Naj luč ti sveti večna,
ko med nami več te ni,
duša naj bo tvoja srečna,
si zemlji dal telo in kri.

Tine Hafner-Žane

Sestra bratu

Ko odšel na bojne si poljane,
v skrbeh bolelo me srce je zate,
prosila in rotila sleherni sem noč jaz luno, zvezde,
da vrnejo te prošnje in molitve sestre zveste.

Izgubila nisem jaz poguma
in šla v mislih sem s teboj dan in noč,
le željo eno sem imela,
da čilega in zdravega te vrne Bog.

Tako sem neizmerno te ljubila
že kot otročička malega,
tedaj na rokah majhnih sem nosila
ves svet svoj — bratca Otona.

Življenje in usoda kruta
sta izobčila za čas morda — samo na vid obraz,
a duša moja ostala tebi je sorodna,
to vem, po materi nam blagi ves ta čas.

Z dejanji to res nisem dokazala,
pa vendar prosim te, verjemi mi,
da bil si več mi kot vse na svetu,
to čutim v srcu vedno bolj, brat moj preljubljeni.

Napisala, dragi brat, sem par besed,
ki naj ti pričajo po čustvu in po srcu mojem,
kako ostane človek dragemu človeku zvest,
v veselju, v težavah in sred' bojev!

Elizabeta Vrhunec

Žena — pravljica

Za tenjo belega obraza
sem zgubil sled občudovanj,
kot kip obstal sem in ekstaza
nato zbudila me je iz sanj.

Videl sem v vodi peno,
lesketajočo, mavrično,
spoznal v tem vso dušo njeno
lepo, toda pravljico.

Ker v pravljice pa ne verjame
človek novega sveta,
naj kri se vlije iz srčne rane,
ponos ostane lik moža.

Oto Vrhunec-Blaž Ostrovhar

Pri padlih borcih

Mrtvaških ragelj spev glasan
odmeva z gore v beli dan;
svobodo tirja pesem ta,
upor do zadnjega moža.

Vali iz doline se tiran,
ker tabor naš je bil izdan:
kolone, tanki, kamioni,
bacači min in avioni.

Strašen boj — napad srdit...
Že v tretje je fašist odbit.
Leže alpini v goličavi,
mrtvi, ranjeni, krvavi.

A tam iz boka nov napad;
alpin pritiska že odzad.
Z Novakov, Cerkna in Tolmina
mu gre pomoč. Oh, domovina!

Že kliče tujec: »Vdajte se,
obkoljeni že davno ste!«
Prokleta slabo nas poznaš,
čeprav slovensko dobro znaš;
podal ne bo se partizan,
čeprav obkoljen je, izdan.

Zares nam, fantje, z vseh strani
preti pogin še do noči,
a padli bomo kot junaki,
uporni, trdi mi vojaki.
Naj žanje smrt vas zdaj, tirani!
V boj, tovariši mi vdani!

Bombo v roko, puško v dlan,
naj v slavi pade partizan!
Še ta ukaz vam zadnji dam:
Pober'te ranjence od tam!